

pretinde că este în plină civilizație! Azi, chiar în parlamentele internaționale se caută cu orice preț înlăturarea religiei, dar în realitate se cultivă civilizația morții.

După ce tânărul a fost instruit în problemele credinței de duhovnicul închisorii, el a strigat: „De ce oare am fost lipsit atâta timp de toate acestea?” Cu câteva clipe înainte de a fi fost executat, a spus: „Mor ca victimă a educației fără Dumnezeu. Părinți, nu urmați exemplul părinților mei!”

Anton Dancă, VADEMECUM
(Considerații, pilde și exemple
pentru solemnități și duminici),
Anul A, Editura „Presa Bună”, Iași,
2005

Calendarul săptămânii 7-14 iunie 2026

7	D	DUMINICA A 10-A D.P.A.; Sf. Robert, abate
8	L	Sf. Medard, ep.
9	M	Sf. Efrem, diacon înv. *; Sf. Fc. Maria a Harurilor *
10	M	Sf. Diana, fc.; Fer. Ioan Dominic, clg.
11	J	Ss. Barnaba, ap. **; Ioan de Facundo, pr.; Fer. Iolanda, clg.
12	V	PREASFÂNTA INIMĂ A LUI ISUS; Sf. Gaspar, pr.
13	S	Inima Neprihănită a Mariei **; Sf. Anton de Padova, pr. înv.
14	D	DUMINICA A 11-A D.P.A.; Ss. Valeriu și Rufin, m.; Elizeu, profet

Gândul săptămânii

„Nu Dumnezeu se ascunde, ci lucrurile ni-L ascund.” (Fericitul Vladimir Ghika)

Foaia
LITURGICĂ

7 iunie 2026 • DUMINICA A 10-A DE PESTE AN • Sf. Robert, abate

LECTURA I

Îndurare vreau, și nu jertfă.

Citire din cartea profetului Osea 6,3-6

Să-l cunoaștem, să urmărim să-l cunoaștem pe Domnul! Ca revărsatul zorilor, sigură este ieșirea lui: vaveni caploaia timpurie la noi și ca ploaia târzie care udă pământul. Ce să-ți fac, Efraim? Ce să-ți fac, Iuda? Îndurarea voastră este ca norul de dimineață, ca roua care trece repede. De aceea, îi voi lovi prin profeți, îi voi ucide prin cuvintele gurii mele și judecata ta va ieși ca lumina. Căci îndurarea îmi place, nu jertfa și cunoașterea lui Dumnezeu, mai mult decât arderile de tot.

Cuvântul Domnului

PSALMUL RESPONSORIAL

Ps 49(50),1 și 8.12-13.14-15 (R.: 23b)

R.: Celui care merge pe calea cea dreaptă îi voi arăta mântuirea lui Dumnezeu.

Domnul, Dumnezeul dumnezeilor, vorbește,
el cheamă pământul de la răsăritul soarelui până la asfințitul lui.
Nu pentru jertfele tale te dojenesc, pentru că arderile tale de tot sunt pururi înaintea mea. **R.**

Dacă mi-ar fi foame, nu ți-aș spune ție,
căci lumea, cu tot ce este în ea, mie îmi aparține.
Mănânc eu oare carne de tauri și beau eu oare sângele țăpilor? **R.**

Oferă-i lui Dumnezeu jertfă de laudă
și împlinește voturile făcute Celui Preaînalt!

Cheamă-mă în ziua strâmtorării:
eu te voi elibera, iar tu mă vei cinsti! **R.**

LECTURA A II-A

Abraham s-a întărit în credință, dând glorie lui Dumnezeu.

Citire din Scrisoarea sfântului apostol Paul către Romani 4,18-25

Fraților, sperând împotriva oricărei speranțe, Abraham a crezut că va deveni părintele multor neamuri, după cum i se spusese: „Așa va fi descendența ta”. Și, fără a slăbi în credință, nu s-a uitat la trupul său aproape mort de acum - avea aproape o sută de ani - și nici la sânul neroditor al Sarei, n-a șovăit cu neîncredere, ci, în fața promisiunii lui Dumnezeu, s-a întărit în credință, dând glorie lui Dumnezeu, convins pe deplin că cel care a făcut promisiunea poate s-o și împlinească. Pentru aceasta i s-a considerat ca justificare. Dar ce a fost scris nu i s-a considerat numai pentru el, ci va fi considerat și pentru noi care credem în cel care l-a înviat din morți pe Domnul nostru Isus Cristos, care a fost dat la moarte pentru greșelile noastre, dar a înviat pentru ca noi să fim justificați.

Cuvântul Domnului

ACLAMAȚIE LA EVANGHELIE

Lc 4,18abc

(Aleluia) “Duhul Domnului este asupra mea: pentru aceasta m-a uns, să duc săracilor vestea cea bună; m-a trimis să proclam celor captivi eliberarea”, spune Domnul. (Aleluia)

EVANGHELIA

Nu am venit să-i chem pe cei drepți, ci pe cei păcătoși.

Citire din Evanghelia Domnului nostru Isus Cristos după sfântul Matei 9,9-13

În acel timp, plecând Isus de acolo, a văzut un om numit Matei stând la postul de vamă și i-a spus: “Urmează-mă!” Ridicându-se, el l-a urmat. Și, pe când stătea la masă în casă, iată că mulți vameși și păcătoși au venit și s-au așezat la masă cu Isus și cu discipolii lui! Văzând aceasta, fariseii le-au spus discipolilor lui: “De ce mănâncă învățătorul vostru împreună cu vameșii și păcătoșii?” Auzindu-i, el le-a spus: “Nu cei sănătoși au nevoie de medic, ci bolnavii. Așadar, mergeți și învățați ce înseamnă: «Îndurare vreau, și nu jertfă», căci nu am venit să-i chem pe cei drepți, ci pe cei păcătoși!”

Cuvântul Domnului

Iubirea lui Dumnezeu față de om a fost percepută în toate timpurile ca milostivire, binecuvântare cu recolte îmbelșugate, cu sănătatea vitelor, cu belșug de pace etc. Din darurile primite, omul a crezut că este de datoria lui să-și arate recunoștința, înapoindu-i lui Dumnezeu o mică parte, ca jertfă. Chiar dacă n-ar fi primit de

la Dumnezeu, ci, prin absurd, să zicem că omul ar avea de la sine ceva bun și l-ar oferi Creatorului a toate, tot nu ar fi suficient să-i aducă mulțumirea cuvenită nici pentru cel mai mic act de iubire. De aceea spune Cântarea Cântărilor: „Cel ce bogata casă și-ar goli-o, să cumpere în schimb iubire, acela doar dispreț va dobândi”. Voința lui Dumnezeu e clară: „Iubire vreau, nu jertfe, și a-l cunoaște pe Dumnezeu mai mult decât arderile de tot”. Desigur, pe Dumnezeu nimeni nu l-a văzut vreodată și nici nu-l poate vedea cineva, afară de Fiul Omului – Isus Cristos – care ni l-a făcut cunoscut. El ne-a făcut cunoscută dorința Tatălui, ca așa cum el a avut milă de noi toți, de cei păcătoși, tot așa vrea ca noi să avem milă de semenii. Mila este un semn al iubirii, dar la ea nu se poate ajunge spontan, ci necesită o cunoaștere treptată a lui Dumnezeu prin credință. Apostolul Paul ni-l propune ca model de cunoaștere a lui Dumnezeu prin credință pe patriarhul Abraham, care, chiar dacă era în vârstă înaintată, ca și Sara, soția sa, primind făgăduința din partea Creatorului că urmașii lui vor fi la fel de mulți ca stelele cerului, el a sperat împotriva oricărei speranțe, fiindcă de mai mult timp îl cunoștea pe Dumnezeu prin credință, adică

și-a dat seama că din moment ce Dumnezeu i se revelează, este semn că îl iubește. A crezut în iubirea atotputernică a lui Dumnezeu și a devenit „drept”, adică „sfânt”. Noi devenim drepți când credem că iubirea lui Dumnezeu – Duhul Sfânt – l-a înviat din morți pe Isus, care a murit pentru păcatele noastre și a fost înviat pentru sfîntirea noastră.

În acest caz, Dumnezeu are tot dreptul să ceară oamenilor de a-l iubi din toată inima și cu toate puterile, fiindcă din iubire ne va învia în totalitate: trup și suflet. În anul 1897, într-unul dintre cele mai cosmopolite orașe ale Franței, un tânăr de 17 ani și-a omorât sora. Judecătorii l-au întrebat: „Oare tu nu ai știut că există un Dumnezeu care pedepsește astfel de crime?” „Numele lui n-a fost rostit niciodată în prezența mea, nici la școală și nici în familie”. „Tu pari destul de inteligent, n-ai știut că sora ta avea și ea un suflet?” „Nu i l-am văzut niciodată și apoi, drept să spun, n-am observat nici o deosebire între ea și un alt animal”. „Dar n-ai intrat niciodată într-o biserică?” „Nu, niciodată; tata a avut grijă să mă ferească de așa ceva, fiindcă, zicea el, «aceasta este casa leneșilor»”.

Iată câtă sălbăticie poate fi într-o lume fără Dumnezeu, care